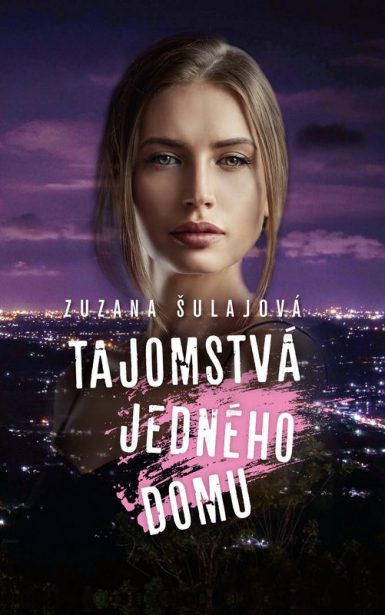

ZUZANA ŠULAJOVÁ

**TAJOMSTVÁ
JEDNĚHO
DOMU**

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Beata Vrzgulová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Copyright © Zuzana Šulajová 2019
Cover Design © Juraj Šramko 2019
Cover Photo © Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2019

ISBN 978-80-220-2115-9

*Príbeh, ktorý začínate čítať, je čisto fiktívny.
Každá podobnosť so skutočnými udalosťami či
osobami je náhodná – pretože príbeh je o živote
a život prináša všeličo. Aj to, čo nevymyslíte.*

Autorka

PROLÓG

Štvrtok 17. 8. 2017, 23:30

Vrah, ktorý nebol vrahom, lebo ešte nikdy nevraždil, nespál. Chvel sa. Stále dookola zvažoval a prehodnocoval svoj plán od A po Z, od Z po A. Ak spraví toto, môže sa stať tamto alebo hento. Keď sa stane hento, musí myslieť na ono. Ak tamto, môže to viesť k tomu.

Ako šachová partia. Ibaže šach mat musí dať on, inak ho súper rozmetá v zuboch.

Nesmie na nič zabudnúť. Nesmie nič vynechať. Musí byť dokonalý.

Plánovaná vražda nie je vražda v afekte. Je to ešte horšie ako afekt.

Naozaj je to jediné riešenie? Skutočne nie je iná možnosť?

Pozrel sa na pripravené nástroje.

Toho, čo zvažoval, že bude vraždiť, obklopovala tma. Sedel na gauči a zhlboka dýchal. Na čele sa mu perliť pot. Obavy, znepokojenie, no najmä horúce leto. Sedel v nočnom úbore, okná otvorené dokorán, balkónové dvere takisto, ale vo vzduchu sa nepohol ani lístok. Betón, asfalt, autá vyparovali vlastnú horúčosť, zapnuté klimatizácie vypúšťali do povetria ďalšie teplo.

Začarovaný kruh.

Unikne? Alebo si nadobro zničí život?

Nesmie sa rozrušiť. Chladnokrvnosť je alfa a omega činu.

Na nejaký zvuk zdvihol hlavu. Očividne nebdie iba on.

Áno. Pohár pretiekol. Plný bol už dávno.

Keby tak budúca obeť tušila, že v horúcej, bezveternej noci sa plamienok sviece jej života divoko trepoce a čochvíľa navždy zhasne.

Pôjde si ľahnúť. Zajtra jeho čin pomôže svetu.

DEŇ PRVÝ

Bublanie pod povrchom

Piatok 18. 8. 2017, 5:40

Kalištná, Devínska Nová Ves

Spálňou sa rozľahlo nepríjemné drnčanie budíka. Tibor sa strhol zo spánku s pocitom, že mal byť dávno v práci. Vy-stresovane zažmúril na číslice a upokojil sa. Zaklapol bzučanie, ktoré by prebralo aj múmiu, a znovu klesol do postele. Rozhodne nebol vyspatý. Manželka Gréta už vedľa neho neležala. Zavrel na chvíľu oči a takmer zase zaspal. Radšej sa s nechutťou vyhrabal z postele. Po dnešnom výjazde by teoreticky mal mať zajtra voľno. S Grétou plánovali ísť na Košariská pri Dunajskej Lužnej a aj s jej rodičmi si užiť priesvitne čistú vodu.

„Dobré ráno,“ pozdravil ženu, ktorá zo seba v kúpeľni robila divu. Na moment si znovu pripomenul, prečo sa do nej pred piatimi rokmi na firemnej oslave ich spoločných známych zbláznil. Jej ryšavé vlasy žiarili ako oheň, ktorý ho pohltil. Sivé oči orámované ceruzkou priťahovali pohľady ako magnet.

Gréta mu pozdrav neopätovala, iba naňho nespokojne zarezla. „Včera si bol zase dlho v práci.“

Tibor sa zastavil s rukou na kľučke toalety. „Prepáč, administratíva nepustila, šéf čaká výsledky. Na poobedňajšom rozdelení som sľúbil, že ráno to bude hotové.“

„Ale už štvrtý deň po sebe si prišiel tak neskoro, že som šla spať sama, Tibi,“ namietla smutne.

„Mrzí ma to...“

Gréta znovu upriamila pozornosť na svoje mihalnice. Vyšla z kúpeľne, prv než tam z toalety došiel Tibor. Keď sa umyl a oholil, prišiel za ňou do spálne. Obliekala si krátke biele šaty bez rukávov s čipkou na dekolte, ktorá jej zakrývala krk až po bradu.

Tibor sa na ňu usmial a za útlý drierk si ju pritiahol k sebe.

Položila mu ruky na plecía. Díval sa do jej sivých očí, z ktorých vyžarovalo nekonečné dobro. Pobozkal ju.

„Naozaj ma mrzia tie nakopené neskoré príchody domov...“ šepol. „Mám skrátka priveľa prípadov. To lúpežné prepadnutie starkého, ktorého uviazali o sporák. Zavraždená hovorkyňa ministra... A ten prípad športovca, čo zrazil malého chlapca, mi včera vzali...“ s horkosťou v hlase sa posťažoval Tibor. „Mal som chuť sa ožrať. Toľko mesiacov tvrdej práce vyšlo navnivoč...“

„Prečo ti ho vzali?“

Sarkasticky odfrkol. „Vraj či si uvedomujem, aká je to významná osobnosť a čo všetko robí pre šport našej republiky. Prišli si po spis s tým, že sa prípadom budú zaoberať sami. Tí zhora.“

Pokrútila hlavou. „To je smutné, ale čo už, no, tak to budú riešiť oni.“

Ironicky sa zaškľabil. „Práveže nebudú. Nejakto ututľajú.“

Gréta sa zaksichtila. „Ach... Ale nič s tým nenarobíš,“ brnkla mu po nose a vtisla mu jemný bozk. Následne sa zvrtila k zrkadlu a zatočila sa pred ním. „Môže byť?“

„Si krásna.“

Polhodinu po tom, čo mu zazvonil budík, spoločne opúšťali byt. Vo vchode stretli susedku Škerlíkovú a vypočuli si sťažnosti, že manžel si zadovážil na chalupu dvoch baranov, ktorých bol nútený nahlásiť Štátnej veterinárnej a potravinovej správe a dokonca vyplniť aj voľáke formuláre. Škerlíková bola vcelku príjemná žena, no až príliš zhovorčivá. Urýchlene sa rozlúčili a šli k autu. Tiborovi už teraz spod hnedých vlasov vyrážal pot. Hoci bolo skoré ráno, teplomer ukazoval dvadsaťpäť stupňov. Tohtoročné leto bolo horúcejšie ako leto v južných krajinách. Tretí mesiac nepršalo, stromy boli ovisnuté, mnohé predčasne zožltnuté. Tráva nerástla, ale dožltla uškvařená sa tlačila k popukanej zemi. Vtáčence zúfalo hľadali voľdu. Tibor im ju každý večer, keď sa vrátil z práce, dolieval do misky na balkóne.

Naštartoval, zapol klimatizáciu, utrel si pot a pustil rádio. Pozrel na manželku, ktorá si vypisovala s kamarátkou a kolegynou.

Vyrazili. Další deň pred nimi.

Piatok 18. 8. 2017, 6:30

Kuklovská, Karlova Ves

Miloš Szeheren zaklapol vibračný budík pre sluchovo postihnutých. Musel si kúpiť taký, lebo Astre, ako svoju partnerku Esteru prezýval, prekážalo, že ju buntoší zo spánku, keďže zvyčajne vstáva skôr ako ona. Istý čas mal pod vankúšom mobil, ale to jej zase prekážalo elektromagnetické žiarenie pod hlavami. Skončil teda pri vibračnom budíku pre sluchovo postihnutých. Najradšej by ešte driemal. Bol strašne dolámaný. V noci sa pekne rozdivočili. Pozrel na svoju nahú družku. Nebola zakrytá, bolo príliš horúco. Jej telo lačné po extáze už pokrývali červenkasto-modrasté podliatiny.

Miloš bol so sebou nesmierne spokojný, a zároveň frustrovaný a nerozhodný.

Vstal, pripravil raňajky, umyl sa, obliekol a vybehol von so Sárou. Hneď pred bytovými dverami stretol vždy dokonale upraveného suseda z vyššieho poschodia Oskara Bonárta. Miloš toho chlapa nemal rád. Bol príliš sebaistý a namyslený. Pán riaditeľ z automobilky. Miloš mu ani neodpovedal na neúprimný pozdrav. Čakal na výťah. Vonku zase stretol veterinárku Paľovú, ktorá každé ráno so svojou borderskou kóliou chodievala behať. Jej pes okolo nej poskakoval a štekal.

Miloš spravil so Sárou zvyčajný okruh okolo domu a potom si sadol na lavičku. Sáru nasmeroval do tieňa. Sučka bola slepá, prišla o zrak pred piatimi rokmi pre neliečený zelený zákal. Miloš si spomínal, ako Astra hartusila a chcela ju ako otravný hmyz dať utraťiť. Veterinár odmietol, lebo inak bola Sára zdravá. Astra sa tak rozzúrila, že urobila scénu, a potom nasadla do auta a odišla domov. Nechala ho tam so Sárou sa-

mého. Musel sa do Karlovej Vsi ponížene vrátiť autobusom. Napokon Astru presvedčil, aby psa nechala nažive, a postupne našiel spôsob, ako žiť so slepým kokeršpanielom. Bol rád, že má verného spoločníka, ktorý ho nijako nesúdi.

Miloš dookola dennodenne už šesť rokov premýšľal, aké ťažké je s Astrou vyjsť. Bola to nádherná, živočíšna bytosť, mala obrovské modré oči, podľa niekoho možno nevýraznú tvár a veľké zuby, ale jej vyžarovanie to všetko vynahrádzalo. Bola primerane vysoká a „správne“ tvarovaná, síce vyššia ako Miloš, ale to on, bohužiaľ, príliš nenarástol. A vedela si užívať. Páni, ako si len vedela užívať! No neprešiel jediný deň bez toho, aby mu za niečo nevynadala. Občas sa sám seba pýtal, prečo s ňou vlastne žije. Stačí iba milovať...?

Mal by sa vzchopiť. Mal by urobiť to, k čomu sa odhodlával už tak dávno...

Tá myšlienka ho uspokojovala.

Rozhodne vstal. Buď teraz, alebo nikdy.

Piatok 18. 8. 2017, 6:45

Centrum

Tibor sa prebojoval prepchatým hlavným mestom na Pribinovu, kde vyložil manželku, a potom sa pomaly posúval ku Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru, zvanému Dva levy. Na ulici 29. augusta ešte väčšmi spomalil, vlastne takmer zastal. V rádiu hrali Hanu Zagorovú, sestrinu obľúbenú speváčku.

Zůstaň tady léto / Od vteřiny této být / Zkus ještě chvíli / Posad' se a zůstaň / Slunci nastav ústa víc / Když den se chýlí / Víím, rozpaky cítíš / Obavy a váhání / Přesvědčit tě musím / Dřív než přijde svítání... / Tóny jinak vyzní / Písničku zkus vlastní hrát / Dřív než lek-nem' žízni / U srdce nás můžeš hrát... / Tak nás tady léto máš / Když si kufry sbalíš / Parkem podzim vstoupí / Rozhodí svůj šedý plášť / Nech těch řečí hloupých / K tobě nehodí se zvlášť...

V rytme melódie bubnoval prstami po volante. Slová mu klopkali na mozog, akoby sa dovolávali vstupu. Kolóna sa pohla a on sa konečne cez Cintorínsku a Lazaretskú dostal na Špitálsku, kde sídlil jeho druhý... vlastne prvý domov – veď v ňom trávil viac času než na mieste svojho trvalého bydliska. Pred ním sa týčila sivá päťposchodová budova Krajského riaditeľstva PZ, ktorá čochvíľa oslávi sto rokov. Tibor poznal jej históriu a vedel, že podľa toho istého projektu postavili aj sídlo polície vo francúzskom Lyone. Zostal chvíľu sedieť a opieral zrak o sochy dvoch majestátnych levov držiacich štátny znak. Usmial na nich. Niekedy sa s nimi dokonca v duchu zhováral.

Zaparkoval a pobral sa k svojej kancelárii na poschodí. Otvoril dvere prázdnej miestnosti, ktorú opustil len pred siedmimi hodinami, a spravil si ďalšiu kávu. Kým vrela voda v kanvici, hľadel na mesto za oknom. Práve z oboch zastávok odišli električky. Ich rachot už nevnímal, zvykol si. Tie prastaré, červené, akými ho mama každý deň viezla do škôlky v Karlovej Vsi, sa pomaly vytrácali z ulíc a nahrádzali ich hypermoderné nízkopodlažné vozidlá.

V hlave mu ešte stále znela Zagorová a jej naliehavé slová o tom, že prv než príde jeseň, mal by si zbalíť kufre a žiť si po svojom. Pomyslel si, že výlet do Belehradu, kam s Grétou letia už budúcu stredu, im obom prospeje. Ona tam bude pracovať, on si oddýchne, pochodí mesto. Večer si doprajú luxusnú večeru, dajú sa obskakovať a rozmaznávať. Možno stihnú aj nejaký výlet. Prenajmú si auto a prejdú aspoň časť Srbska. A v noci si užijú poriadnu romantiku.

Písničku zkus vlastní hrát...

Z myšlienok ho prebrali kroky a hlasy. Budova sa pomaly prebúdzala k životu.

Sotva sa posadil za stôl, vpadol dnu jeho šéf Oliver Brešo a pýtal si spis k lúpeži na Dlhých dieloch z predchádzajúceho dňa. Keď mu ho Tibor s ostentatívnym zívnutím podal, Brešo mu oznámil, že z vlámania je zabitie, pretože starký v nemoc-

nici v noci zomrel. Tibor zavrel oči. Prípad dôchodcu, čo za sebou tri dni ťahal sporák, o ktorý ho vagabundi pripútali, ho trápil aj bez tohto úmrtia. A to mu spravili kvôli tristo eurám a niekoľkým ošúchaným zlatým retiazkam a prsteňom po zosnulej manželke. Šéf vybehol von s tým, že prípad prideli Sardelkovi a Poniatockému a čaká ich všetkých o pätnásť minút uňho v kancelárii.

Tibor sa zaboril do stoličky. Najradšej by vybehol do ulíc, vyhrabal tých gaunerov hoci aj spod zeme a vytĺkol z nich tú bezohľadnú dušu.

Z chodby sa začala ozývať hlasná vrava. Začul dunivý hlas kolegu Mira Sardelku, čo s ním sedel v kancelárii, a vzápätí aj staršieho kriminalistu Riša Seguru. Toho len máločo vyviedlo z miery, no tentoraz znel jeho hlas pomerne popudene. Tibor zvedavo vykukol z kancelárie. Sardelkovo obrovské pozadie veselo poskakovalo, podľa čoho si zvykli prezývať ho Prdelka. Alebo Sardinka. Ako sa komu práve zažiadalo. Miro rozprával, ako bol svedkom, že technický antitalent Guru Rišo na diaľnici dostal defekt na úplne novej mazde a šokovaný zistil, že nemá rezervnú pneumatiku. V telefóne obviňoval syna, že mu ju schoval, a vôbec si pritom nevšimol, že moderná mazda má samonafukovacie kolesá. Kým hulákal na potomka, auto už bolo opäť v poriadku. Chodba krajského riaditeľstva sa otriasala v burácavom smiechu a Richard Seguro bol červenší ako melón.

„Rišo, ty nie si len Počítačový guru, ale aj Schumacher!“ pokrikovali kolegovia.

Starší kriminalista rezignovane mávol rukou a stratil sa za dverami svojej kancelárie. Prezývku Počítačový guru, častejšie len Guru, získal po minuloročných Vianociach, keď sa mu omylom podarilo vo WhatsAppe vytvoriť skupinu zo všetkých svojich telefonických kontaktov a hromadne im popriať pekné sviatky. A potom ich zúfalo po jednom zmazával. Nehovoriac o tom, že WhatsApp vyslovoval „vočap“ a už sa stalo, že povedal „výčap“.

O pol ôsmej sa chlapi povinne nahrnuli do Brešovej kancelárie na ranné rozdelenie, kde každý referoval, čo spravil od posledného poludňajšieho rozdelenia, a podelili si prípady a povinnosti na ďalší deň. O tridsať minút sa húfne presunuli naspäť do kancelárií a vrhli sa do roboty. Do roboty, po ktorej Tibor túžil od škôlky.

Kriminalistická práca mu bola všetkým.

Poručík Tibor Dregonič.

Piatok 18. 8. 2017, 8:30
Kuklovská, Karlova Ves

„Dobré ráno, odkiaľže takto skoro, Verunka?“

Verena Cionová podráždene zdvihla hlavu od reklamných letákov, ktorých bohatá zbierka sa kopila na stolíku vo vstupných priestoroch bytovky. Koho to zas čerti nesú? Pred chvíľou šla von Renáta Bonártová so svojím uvrieskaným chlapcom, ktorému na deväťdesiat percent diagnostikujú syndróm ADHD – poruchu pozornosti s hyperaktivitou. Následne sa pri nej pristavil ten namyslený docent Mário Olšenský, ktorého nemohla ani cítiť. Evidentne nepostačovala jeho vysokým nárokom kladeným na intelekt. Povýšenecky sa jej spýtal, či pracuje na novej knihe a či sa nemieni niekedy posunúť na vyšší level. Zagánila a opýtala sa, čo je vyšší level. Na to sa sused len blahosklonne usmial a podotkol, že si ho nemá všímať, Dostojevskij je aj tak nenahraditeľný.

Verena bola urazená. Ten blbec určite v živote nedržal v ruke ani jednu jej knihu. Ona pracovala s podrobnými historickými faktmi. Iste, píše o láske, netvorí exaktnú literatúru, ale predsa len sprostredkúva dejiny skonzultované s naslovovzatými odborníkmi.

To, že sa musí venovať aj spoločenským románom zo súčasnosti, aby vôbec na Slovensku vyžila, bola druhá vec.

Verena sa donútila usmiať na starší dôchodcovský pár, ktorý jej tak bodro prial dobré ráno. Teperili so sebou kopu tašiek,

akoby odchádzali kamsi k moru. Žili tu prinajmenšom tak dlho ako ona. Vyše tridsať rokov. A tridsať rokov ich vídala spolu. Ruka v ruke. Dokonca aj pneumatiky na aute menili spoločne. Láska, o akej písala, existovala.

Len nie pre každého.

Ktovie, na základe akého rozdeľovníka sa tak deje?

„Sklamem vás, pán Lešeňovský, ale iba od smetí,“ odpovedala mu potuteľne.

Starý pán huncútsky pokýval ukazovákom. „No len aby sa tam voľakde neskrýval nejaký obdivovateľ, Verunka.“

„Ako pokračuješ v knižke?“ zaujímala sa jeho manželka, zatiaľ čo Verena priskočila k dverám a slušne im ich podržala. Keď videla, koľko toho prenášajú z výťahu k autu na parkovisku, zasekla dvere, aby sa nezavreli.

„Pokračujem, ale pomaly. Počiatky Slovanov sú veľmi obsiahla téma,“ pokrčila plecami.

„Ale bude to romantické, však?“ spýtala sa pani Lešeňovská a oči jej zažiarili radosťou.

Manžel nad tou otázkou prevrátil oči. Jeho manželka uštipla spisovateľku do líca. „Nech ti to odsýpa, zlatko, neviem sa dočkať ďalšej romance.“

„No, táto kniha určite nevyjde skôr ako o rok,“ upozornila Verena, ale keď uvidela sklamanie v susedkinej tvári, dodala: „Pred Vianocami mi však vyjde tá kniha z prelomu osemnásteho a devätnásteho storočia a tento týždeň vychádza rodinný román zo súčasnosti,“ informovala ju.

Pani Lešeňovská natešene otvorila ústa, ale manžel ju schmatol pod pazuchu a vystrkával z dverí. „Poďme, Majka, lebo neskôr sa na slniečku upečieme.“

Starý pán galantne nadvihol klobúk a spisovateľku, ktorú zásadne oslovovali Verunka, hoci sama uprednostňovala meno Verena, ktoré jej dala matka, zanechali samu.

Verena sa vrátila k letákom, ktoré sľubovali super letné výpredaje. Prezerala si záhradkársky nábytok. Z čela si zotrela pot. Mala plné zuby horúčav. Chcela si kúpiť nové sedačky na

balkón. Mali by byť hlboké, mäkké, optimálne, aby sa na nich dalo hojdať. Chce si zariadiť priestor na letnú pohodu ako stvorenú na tvorbu.

Skontrolovala hodinky na zápästí. Áno, už má najvyšší čas. Konečne. Vlečie sa to. Aj noc bola dlhá. Hluk od Kumilovcov nad ňou jej tak pílil nervy, že mala čo robiť, aby nevybehla hore a nespravila poriadok. Najlepšie s kladivom v ruke. Všetko by im roztrepala, keď si tak velebia v hlučnosti. Aj do nich by si s chuťou udrela. Alebo by si mohla vziať pastiersky bič, čo jej zdobil predsieň, a veselo ním práskať a švihať, až by už nebolo po čom šľahať.

Po dnešku už bude po všetkom.

Musí sa ísť nachystať.

Piatok 18. 8. 2017, 12:15

Špitálska, centrum

Tibor si hovel na toalete. Posledné pokojné miesto v celej práci. Oči mu už trochu pookriali, v hlave mu prestalo hučať. Pracoval na prípadoch, čo mu ležali na stole, ale chýbala mu motivácia. Po tom, čo mu včera vzali spis, sa len s nechutťou púšťal do iných prípadov. Frustrované si povzdychol. Legislatíva chráni páchatelov väčšmi ako spoločnosť. Nechráni verejnosť, ale zločincov. Nie skutočnú spravodlivosť, ale takú tú prispôsobenú, takú, čo vyhovuje vyššie postaveným. Rišo na príklad štrnásť rokov ako taký panáčik na šnúrke chodil na súdne pojednávania, až napokon sudca vydal uznesenie, ktorým zastavil konanie s odôvodnením, že boli porušené občianske práva obžalovaného, lebo o jeho skutku nebolo štrnásť rokov rozhodnuté.

Celých štrnásť rokov šlo o toho istého sudcu.

Keď naveľa vyšiel z toalety, na chodbe natrafil na strážmajsterku Alex, ktorú poslali s nejakým spisom za vyšetrovateľom Belínym. Alex bola jeho dobrou kamarátkou a tešila sa obdivuhodnej nepriazni jeho ženy. Na vianočnom večierku

vraj získala dojem, že Alex po ňom ide. On si to nikdy nevšimol. Prehodili spolu pár slov a potom sa ho spýtala, či večer nezájdu do fitka.

„Rád by som,“ vzdychol si Tibor, „ale do siedmej mám výjazd, bohvie, čo bude. A večer by som sa aspoň raz za čas mal ukázať doma v normálnejšom čase.“

Prevrátila oči. „Gréta si ťa dosýta užije v Belehrade. Bože, taká pipka. Ani nevie, čo je skutočný život,“ odfrkla. „Tak večer. Podám si ťa v boxe. Ospravedlní ťa jedine výjazd.“

Tibor sa zaškeril a chystal sa čosi odpovedať, keď ho prerušila melódia piesne *Oči čornyje*. Pri pohľade na displej mobilu si všimol, že pred polhodinou mu prišlo niekoľko správ od Gréty. Teraz mu tiež volala.

Pozrel na Alex. Tá huncútsky nadvihla jedno obočie. „Hm, tak to ja radšej padám, aby ti neurobila scénu, že debatuješ so zatrhnutou osobou. Večer, Tibi,“ naznačila a zbehla dolu po schodoch.

Tibor sa uškrnul.

Gréta sa ho na úvod konverzačne spýtala, či neruší, a následne si overila, či videl fotky, ktoré mu poslala. Jeho odpoveď ju príliš nepotešila, ale ochotne počkala, kým si prezrie zábery ich rezervovanej izby a priestorov hotela, ktorého pýchou bol veľký bazén, údajne fantastické wellness a sauny od klasických až po dymové a infračervené. Tibor ani netušil, aké sú to. Potom spustila nadšený monológ, čo všetko by v Belehrade mohli stihnúť. Kým rozprávala, prešiel do svojej kancelárie a zosunul sa na stoličku.

V tej chvíli mu zazvonil služobný telefón. Prerušil ženu a poprosil ju, aby počkala. Odtiahol mobil od ucha a na druhé si priložil služobný. Operačný dôstojník roboticky vyštekol:

„Tibi, choď dolu, máte prípad. Podľa záchranky ide o nevyjasnené úmrtie v byte v Karlovke. Podnikateľka, majiteľka súkromnej základky.“

Tibor zažmurkal. „Jasné, idem, dík, Pali. Čau.“

Zložil a zachytil pohľad udiveného Mira.

„Počul som dobre? Karlovka?“ spýtal sa. „Odkedy nás posielajú kvôli úmrtiam do Karlovej Vsi? Čo všetci na okrese dostali črevnú chrípku?“

Tibor pokrčil plecami. „Neviem, predpokladám, že nejaký dôvod bude. Voľáka podnikateľka. Asi od toho okres pre istotu dáva ruky preč. Musím bežať,“ odvetil, vzal si z vešiaka tašku, hodil do nej oba mobily, mimovoľne si nahmatal puzdro so zbraňou na pravom boku, do úst si vhodil hašlerku a potľapkal zízajúceho kolegu po pleci.

„Chlape, ženu si si hodil do tašky. Čo to len s vami bude...“ zabadákal Miro a takmer sa od smiechu šúľal po stole, keď videl, ako Tibor splašene znovu otvoril čiernu koženkovú tašku a pátral po súkromnom mobile, zapadnutom medzi tými pár vecami, čo v nej mal.

„Gréta, si ešte tam?“

„Čo stváraš, prosím ťa?“ ozvalo sa mu v uchu.

„Prepáč. Dostal som prípad,“ vysvetlil jej, kývol urehotanému Mirovi a zabuchol za sebou dvere.

„Aha. Dúfam, že to nie je nič nebezpečné.“

„Nie, nie, ideme len obzrieť mŕtvu...“

„Fuj, prestaň,“ rýchlo ho zarazila a Tibor mal pocit, že sa otriasla. „Môžeme to dokončiť?“

„Čo?“

„No to, pri čom sme skončili.“

„Jasné, ale už idem do pristaveného auta.“

„Tak mi odpovedz.“

Zháčil sa. „Na čo?“

Gréta si vzdychla. „Či si pobyt nepredĺžime. Väčšinu času budem predsa robiť, veď tam organizujem konferenciu, ale ja by som si rada aj oddýchla a ty to tiež potrebuješ.“

„Ehm...“

„Vôbec ma nepočúvaš!“

„Počúvam, len mám teraz v hlave veľa vecí naraz...“

Gréta si vzdychla. „Iste. Idem akurát na obed s kolegami.

Zavoláme si potom. Alebo si to dopovieme večer doma,“ urazene odvetila. „Prídeš normálne?“

„Teoreticky okolo ôsmej, uvidím.“

„Tak ahoj, miláčik, o ôsmej,“ rázne odvetila Gréta a zložila, prv než sa s ňou Tibor stačil rozlúčiť.

Znovu mu hučalo v hlave.

Piatok 18. 8. 2017, 12:25

Centrum – Karlova Ves

Pred budovou Krajského riaditeľstva Policajného zboru Tibor zistil, že bude robiť s technikom Ľuborom Oširišom a vyšetrovateľom Jakubom Belínym. Pomohol Ľuborovi s veľkými kuframi a kapitán Belíny sa zatiaľ usadil na prednom sedadle. Tibor ho mal rád. Jakub bol nekonečne trpezlivý a príjemný dokonca aj k vagabundom. Dlhoročné skúsenosti ho naučili, že pokojným tónom a rozhovorom, hoci aj o témach netýkajúcich sa prípadu, sa dozvie omnoho viac, než keď sa človek povyšuje či dáva najavo pohrdanie.

Keď naštartovali, Ľubor ešte nečakane vyskočil z auta, aby skontroloval, či je v kufrach naozaj všetko potrebné. Patril k najlepším obhliadačom miesta činu, hoci súdny lekár Stano Čeriben mu už dávno diagnostikoval obsedantno-kompulzívnu poruchu. Práve tá ho v práci nesmierne zdržiavala, pretože nutkavo musel všetko aspoň päťkrát prezrieť. Žiaden výjazdový tím vlastne nevedel, či sa má tešiť, keď mu do tímu prideliť Ľubora Oširiša. Na jednej strane to znamenalo, že na 97 percent neminú dôležitú mikrostupu, na druhej strane to predpokladalo o 200 percent dlhšie vyšetrovanie miesta činu.

„O čo ide, Kubo?“ spýtal sa vyšetrovateľa Tibor, keď sa konečne pohli za novým prípadom. „Prečo povolali do Karlovky nás namiesto okresu?“

„Exponovaná osoba,“ odvetil Jakub a stisol pery na dolhadka oholenej tvári. Zvýraznilo mu to vrásky okolo modrých očí a úst, ktoré mu dodávali dobromyseľný výraz. „Mŕtva

žena sa volá Estera Kumilová a je majiteľkou a zároveň riaditeľkou súkromnej základnej školy. Je pomerne vplyvná a jej škola patrí k najvyhľadávanejším,“ vysvetľoval. „Okres chce, aby sme sa tomu venovali radšej my, aby nikto nemohol kričať, že jej nebola venovaná dostatočná pozornosť. Našli ju v jej byte. Dom obývajú sami lepšie situovaní ľudia. Nie horných desaťtisíc, ale taká vyššia stredná trieda. Poškodenú našiel jej druh, ktorý tam nemá trvalé bydlisko.“

„Hm...“ zachmúril sa Tibor. „A čo spôsobilo smrť?“

Jakub sa pousmial. „To je na prípade zvláštne. Obhliadajúci lekár našiel vpich v žile v lakťovej jamke. Jej partner tvrdí, že poškodená nič neužívala ani si nič sama nepichala. Takže okolnosti smrti sú zatiaľ nejasné, možno pôjde o prirodzené úmrtie, ale čo už, hodili nám to skrátka na krk. Nezná to ako vážny prípad.“

„Ten partner má alibi, pochopiteľne?“ sarkasticky nadhodil Tibor.

Jakub pokrčil plecami. „Údajne sa práve vrátil z práce v Devínskej a Kumilovú našiel v kuchyni už mŕtvu.“

Ľubor Oširiš vytreštil oči. „Kumilová??? Estera? Áno? Neuveríte, ale ja som už o nej počul. Bola v jednej relácii komerčnej televízie. Rozprávala tam o svojom pohnutom živote, ako sa z nuly vypracovala až na vrchol. Vychvaľovala sa úspechmi žiakov školy. Robili anketu medzi rodičmi a deťmi a každý vravel, aká je to úžasná osoba a ako rozumie deťom. Môžem si zapáliť?“ spýtal sa šoféra služobného auta.

Ten mykol plecom a tak Ľubor napriek zákazu fajčiť v služobných vozidlách ponúkol cigaretami aj kolegov. Šofér aj Belíny si vzali, Tibor odmietol. Snažil sa prestať fajčiť. Povedal si, že keď mu prekáža, že Gréta fajčí, nemal by ani on. A tak prestal. Zo dňa na deň. Neholdoval nikotínovým žuvačkám ani náplastiam, zato si obľúbil cukríky. Najmä snehulky a hašlerky.

„V akom zmysle pohnutý život?“ zaujímal sa Tibor, aby sa odpútal od pozorovania, ako si kolegovia spokojne vychutnávajú cigarety.

„Neviem. Nevenoval som tomu veľkú pozornosť. Bežalo to na pozadí, kým žena žehlila. Čosi o ťažkom detstve s otcom alkoholikom a jeho milenkami. Potom mala za manžela nejakého tyrana. Zjavne sa jej ho podarilo zbaviť. A teraz sa ktosi zbavil jej,“ zaškeril sa a mocne si potiahol z cigarety.

„A už máme dvoch potenciálnych podozrivých,“ zazubil sa Tibor a obrátil hlavu k oknu. Okolo nich ubiehalo pulzujúce veľkomesto. Pomaly opúšťali centrum a vošli do štvrtého obvodu plného zelene.

Jakub zatiaľ hovoril, čo vedel: podľa slov privolanej hliadky to vyzerá, že žena spadla z barovej stoličky a viac nevstala. Na hlave má odreninu, ku ktorej zrejme prišla pri náraze o roh stola alebo kuchynskú skrinku. Na mieste činu nie sú evidentné stopy po násilí – ak sa nerátajú početné modriny, ktoré jej druh pripisuje ich sado-maso praktikám.

Ľubor s Tiborom sa zatvárali začudovane.

„Tak s týmto sa vážena pani podnikateľka v televízii zabudla pochváliť,“ vyhlásil úsmevne Ľubor.

„Hovoril si, že si to nepočúval. Možno sa pochválila,“ namietol Tibor.

„To by žena horekovala, ako to ide so školstvom dolu vodou. Moja je učiteľka,“ pripomenul.

Vodič sa náhle na pomerne širokej Karloveskej ceste otočil do protismeru a potom zabočil na Levársku ulicu. Zaparkovali neďaleko Kuklovskej. Pred nimi sa otváral obraz prudko sa dvíhajúcich Malých Karpát hneď za cieľovou bytovkou.

Celkom príjemná lokalita na bývanie.

Tibor vystúpil z auta a prehliadol si nevysoký dom na strmine. Bol štvorposchodový, balkóny na opačnej strane mali výhľad na les. Bolo tu o nejaké tri stupne chladnejšie a sviežejšie než v obkľúčení betónu a asfaltu v centre.

Tibor znovu pomohol Ľuborovi s kuframi. Pri vchode označenom písmenom B ich už očakával strážmajster z privolanej hliadky.

Dom mal dva vchody, A a B, a keď vošli do vstupných pries-

torov vymaľovaných na bledožlto, zistili, že vchody sú od seba pevne oddelené stenou. Tibor si rutinérsky prehliadol mená na poštových schránkach.

Paľová 4. posch. byt č. 8	Rod. Lešeňovských 4. posch. byt č. 7
Bonártovci 3. posch. byt č. 6	Mário Olšenský 3. posch. byt č. 5
E. Kumilová 2. posch. byt č. 4	Marta Zefanová 2. posch. byt č. 3
Verena Cionová 1. posch. byt č. 2	S. Zamuhel 1. posch. byt č. 1

Zamračil sa. Zmocnil sa ho zvláštny pocit, ktorý nevedel identifikovať ani ho priradiť ku konkrétnemu vnemu. Nadporučík Ľubor Oširiš si kolegovo zaváhanie všimol a od schodiska naňho zavolať.

„Ideš?“

Tibor zažmurkal a pohl sa. V omietke na medziposchodí si všimol vyrytý hákový kríž. Svastika. Zamračil sa. Zhora sa ozvali podivné piskľavé zvuky. Napadlo mu, či takto čudesne vyvádza ten partner poškodenej, ale prv než stihol vyjsť vyššie, dvere bytu s číslom dva na prvom podlaží sa otvorili. Vyzrela z nich mladá žena s rovnými vlasmi slamovej farby ledva po plecia. Ten účes sa nejako volal, manželka ho ospevovala, vraj by taký chcela, ale so svojimi kučerami o ňom mohla len snívať. Tibor sa zadíval do očí nezvyčajnej farby jantáru v srdcovitej tvári.

„Čo sa tu motá toľko cudzích ľudí? Kto ste?“

Tibor vytiahol odznak. Žena sa zháčila.

„Čo sa stalo?“ spýtala sa a následne dvihla hlavu, keďže z druhého poschodia znelo množstvo hlasov. Naraz zbledla a vyhrk-
la: „Marta...?!“

„Pokiaľ viem, tak nie,“ rýchlo odvetil Tibor. „Ideme k pani Estere Kumilovej,“ ujasnil. Mrkol na menovku na dverách. Verena Cionová.

Na tvári sa jej na moment objavila úľava, no vzápätí ju vystriedala úzkosť. „Čo sa tam stalo? Len pred chvíľou som u nej bola.“

Tentoraz sa zarazil Tibor. „U Kumilovej? Kedy presne?“

„Od desiatej do jedenástej... Odišla som o jedenástej,“ znepokojene odvetila Cionová.

„Dobre. Tým pádom sa budeme musieť s vami trochu porozprávať. Budete neskôr doma?“

„Budem...“ zamračene prikývla. „Ale čo sa stalo?“

„Pani Kumilová zomrela.“

Žena vytreštila oči. Pridržala sa dverí. „A... Ako to, že zomrela? Čo to...? Netrepte, prosím vás, bola v pohode, keď som od nej odchádzala!“

Tibor sa zatváril sústrastne. Žena naňho vyľakane hľadela. Mala vskutku zvláštne oči.

Také, na aké sa nezabúda.

Zrazu zhora začul Jakubovo zvolanie: „Tibor, kde, dopekla, trčíš?!“

„Už idem!“ zakričal a pozrel na Cionovú. „Musím ísť. Prídem neskôr,“ neohrabane povedal a v duchu sa za tie slová zahanbil. No žena ho už asi nevnímala, lebo bez ďalšieho slova pribuchla dvere. Tibor vybehol zostávajúcich šesťnásť schodov na druhé poschodie.

Sedel tam zrútený, bledý a uslzený muž okolo päťdesiatky. V náručí zvieral divo sa metajúceho čiernobieleho kokeršpaniela so zahmlenými nevidiacimi očami, ktorého kňučanie sa rozliehalo schodiskom. Tibor už teda poznal pôvod piskľavých zvukov. Z vyššieho podlažia zišla ďalšia žena okolo tridsaťpäťky a znepokojene pozorovala frmol. Pýtala sa, čo sa deje, vraj jej budia dieťa. Hliadka ju identifikovala ako Renátu Bonártovú, podala jej kusé informácie a vyzvala ju vrátiť sa do jej bytu.

Kapitán Jakub Belíny s technikom Oširišom si už obliekli ochranné obleky, na topánky si nazuli návleky. Tibor pozdrazil zúboženého muža na schodoch, ktorý nijako nedával naja-vo, že vníma príchod nových mužov, a tiež si na seba natiahol